

Arrest

nr. 87 110 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. DE VRIES en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. A. (...) bent een zevenendertigjarige Afghaanse man van Pashtu-origine. U bent geboren in de stad Mazar-e-Sharif, de hoofdstad van de provincie Balkh. Ongeveer dertien jaar geleden huwde u A. T. (...) (OV nr. 7538396). Samen heeft u vijf kinderen die mee gevlucht zijn naar België. Zes jaar geleden startte u samen met een zakenpartner een baksteenfabriek. U verklaarde een goed leven te hebben en economisch sterk te staan.

Uw problemen begonnen toen Y. (...), uw overbuur en winkeleigenaar, u op de hoogte bracht van ontvoeringspogingen op uw zoon. Y. (...) had tot driemaal toe in een tijdsspanne van vijftien dagen

een toyota corolla gezien die de bus achtervolgde waarmee uw zoon van school werd teruggebracht. Y. (...) vertelde u dat zodra uw zoon werd afgezet en binnenging in het compound waar u woonde de toyota corolla de achtervolging op de schoolbus staakte. De eerste twee keren dat dit gebeurde was Y. (...) niet helemaal zeker maar toen het een derde keer voorviel bracht hij u op de hoogte dat er ontvoeringspogingen op uw zoon werden ondernomen. U besliste meteen om uw zoon en twee dochters, die naar een andere school gingen, bij u thuis te houden. Na tien of vijftien dagen besliste u Afghanistan te ontvluchten. U verkocht uw fabriek en betaalde zo de smokkelaar en enkele openstaande schulden.

U ontvluchtte Afghanistan eind juni, begin juli 2012 en kwam aan in België op 4 juli 2012 waar u asiel aanvraag op de luchthaven te Zaventem.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u voor de veiligheid van uw kinderen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de taskara's van uw gezin, een schoolcertificaat van uw zoon en een ANSO-rapport voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo veel vaagheid vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de ontvoeringspogingen op uw zoon niet geloofwaardig zijn. Het feit dat er pogingen 'zouden' geweest zijn heeft u enkel 'van horen zeggen' (CGVS, p.8-9), bovendien heeft u zich niet op een ernstige wijze vergewist van het feit of de beweringen van de ooggetuige – Y. (...), uw overbuur - wel kloppen. Zo zijn de door u ingeroepen asielmotieven (de ontvoeringspogingen op uw zoon) gestoeld op het feit dat u stelt te kunnen aantonen dat de Toyota Corolla die de bus waarmee uw zoon werd vervoerd, samen met nog zeventien andere kinderen (tweede gehoor CGVS p. 5), specifiek uw zoon viseerde. U meent dit te kunnen aantonen door te verklaren dat de Toyota Corolla, éénmaal uw zoon binnen uw huis was, ophield met de bus te volgen (tweede gehoor CGVS p. 3). Als u zoiets verklaart moet u natuurlijk ook weten wat u bedoelt met 'ophouden te volgen'. Eerst lijkt u aan te geven dat de Toyota Corolla rechtsomkeer maakt (tweede gehoor CGVS p. 3). Als u gevraagd wordt welke richting de Toyota Corolla uitging, antwoordt u dat u het niet met eigen ogen gezien heeft (tweede gehoor CGVS p. 7). Op een gegeven moment speculeert u zelfs dat hij misschien rechtsomkeer heeft gemaakt en dat dit Y. (...) (uw overbuur) achterdochtig zou gemaakt hebben (tweede gehoor CGVS p. 9). U verklaarde het niet gevraagd te hebben aan Y. (...) aangezien hij een goed persoon was en u hem vertrouwde (tweede gehoor CGVS p. 9). Nochtans is dit cruciale informatie als men te weten wil komen of het effectief uw zoon of één van de zeventien andere kinderen was die geïdendeerd werd. Men kan dan ook verwachten dat dit ter sprake komt. Zeker als u eerder in het gehoor verklaard had dat Y. (...) niet geschoold genoeg was om alles goed te begrijpen (tweede gehoor CGVS p. 8). Verder verklaarde u Y. (...) niets gevraagd te hebben over welke tijdstippen die drie pogingen werden ondernomen (tweede gehoor CGVS p. 4). Nochtans kon ook deze informatie belangrijk zijn om het toekomstige gevaar in te schatten. Waren de 'pogingen' bijvoorbeeld op een specifieke dag of waren er meer pogingen naar het einde toe. Het feit dat u dit soort vragen niet stelt, terwijl men toch kan verwachten dat u alle details wil weten als u geconfronteerd wordt met dergelijk nieuws, is dan ook weinig aannemelijk. Bovendien is het ongeloofwaardig dat men zo'n drastische maatregel als zijn land ontvluchten met echtgenote en vijf kinderen (tweede gehoor CGVS p. 12) neemt louter gebaseerd op de verklaringen van een man die u omschrijft als niet geschoold genoeg om alles te begrijpen (tweede gehoor CGVS p. 8) zonder ook maar één enkele vraag te stellen over cruciale feiten die u het risico die uw zoon zou lopen, kunnen doen inschatten. Dat u niet meer diepgaande pogingen ondernomen heeft om de ernst van de dreiging in te schatten vooraleer u besloot een grote stap in het onbekende te zetten en uw familie mee te sleuren naar een onzekere toekomst in een land waarvan jullie niet eens de taal machtig zijn is zo onwaarschijnlijk dat het uw geloofwaardigheid in ernstige mate aantast.

Daarnaast is het vreemd dat de twee maanden waar u uw zoon van school houdt voor uw vertrek uit Afghanistan u geen enkele maatregel neemt om het risico tot ontvoering te beperken. Zo verklaarde u dat u gewoon naar het werk ging (tweede gehoor CGVS p. 6) maar dat u uw zoon bij u thuis hield (tweede gehoor CGVS p. 6). Als u gevraagd wordt of u geen extra beschermingsmaatregelen heeft genomen in uw huis, antwoordt u nee (tweede gehoor CGVS p. 6). Als deze tien tot vijftien groeperingen die actief waren in Mazar-e-Sharif (eerste gehoor CGVS p. 3) zoveel connecties hadden (eerste gehoor CGVS p. 4 en 5) en met dergelijke straffeloosheid konden acteren (tweede gehoor CGVS p. 9) als u

beweert, zou men kunnen verwachten dat uw zoon niet persé veilig zou zijn bij u thuis. U reageerde alsof uw zoon enkel ontvoerd kon worden op dat kleine stukje dat hij moet afleggen van de bus naar de voordeur. Als deze mensen werkelijk zo machtig zijn als u beweert, hebben ze een heel arsenaal aan alternatieven om uw zoon te ontvoeren en waarom niet misschien uzélf te viseren. Het feit dat u uw zoon onbeschermd thuis laat zonder één extra veiligheidsmaatregel te nemen of uw zoon ergens anders onder te brengen, de daders wisten immers waar u woonde, is dan ook weinig geloofwaardig.

Vervolgens is niet echt duidelijk waarom u pas vijftien dagen nadat u uw kinderen doet stoppen met school, beslist Afghanistan te ontvluchten (tweede gehoor CGVS p. 6). U verklaarde het beslist te hebben op dat moment omdat de situatie toen écht slecht was (tweede gehoor CGVS p. 6). Men kan zich de vraag stellen waarom het toen slechter was dan vijftien dagen daarvoor. Een verslechtering van de situatie inroepen om uw beslissing het land te ontvluchten te verantwoorden vijftien dagen nadat u hoort van de initiële dreiging, is dan ook vreemd.

Ook moet worden vastgesteld dat u niemand waarschuwt over de ontvoerders die een schoolbus volgen met het oog op een ontvoering. Men zou immers kunnen verwachten dat u de schooldirectie of de ouders die bij u in de buurt woonden (tweede gehoor CGVS p. 5, 10) op één of andere manier bewust maakt van het dreigende gevaar. Het zou immers logisch zijn dat als uw zoon wegvalt als een potentieel doelwit uw vervolgers iemand anders op de bus beginnen te viseren. Dat u dit niet deed ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de fouten die u maakt tegen de tijdsperiodes van cruciale feiten die u ertoe brachten uw land te ontvluchten en uw bedrieglijke verklaringen omtrent het vragen van politiebescherming uw geloofwaardigheid evenmin goed doen. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u twee maanden voor het eerste gehoor uw zoon deed stoppen met school (eerste gehoor CGVS p. 8), terwijl u in het tweede gehoor verklaart dat u twintig dagen, of misschien zelfs vijftien dagen, voor uw vertrek op de hoogte werd gebracht van de ontvoeringspogingen op uw zoon (tweede gehoor CGVS p. 2 en 3). Als men weet dat er maar een dag verschil zit tussen de dag dat u op de hoogte wordt gebracht van ontvoeringspogingen en de dag dat u uw kinderen niet meer naar school laat gaan, en er maar ongeveer vijftien dagen tussen uw vertrek uit Afghanistan en uw eerste gehoor op het CGVS zitten (zie DVZ: verklaring vraag 35), blijft u met een verschil zitten van een twintigtal dagen. Gezien de gebeurtenissen zéér recentelijk plaatsvonden, de relatief korte tijdsperiode waarin de gebeurtenissen zich afwikkelde en gezien de impact die deze gebeurtenissen gehad hebben op uw leven acht het CGVS dat deze vergissing van een twintigtal dagen uw geloofwaardigheid bijkomend ondermijnt. Het CGVS verwacht immers niet dat u exacte data kan voorleggen maar verwacht wel dat u deze cruciale gebeurtenissen tegenover elkaar kan plaatsen. Men kan nog opperen dat u zich gewoon vergist had, ware het niet dat u pas na vier keer toe de kans te hebben gekregen deze fout recht te zetten (tweede gehoor CGVS p. 3) u de juiste versie van de feiten kan voorleggen. Uw excuus dat u vast (ramadan), het warm weer is, uw maag opspeelt en sigaretten rookt (tweede gehoor CGVS p. 3) kan uw vergissing niet op een aannemelijke verklaren en is dan ook weinig overtuigend. Van iemand die deze dingen echt heeft meegemaakt en er bijgevolg dagelijks mee bezig is, kan men immers verwachten dat hij doorleefde en coherente verklaringen aflegt.

Wat betreft uw verklaringen over het al dan niet vragen om bescherming bij de politie legt u eveneens bedrieglijke verklaringen af. Terwijl u op het eerste gehoor nog beweert dat het nutteloos is de politie in te schakelen (eerste gehoor CGVS p. 9), verklaart u tijdens het tweede gehoor plots wel klacht ingediend te hebben (tweede gehoor CGVS p. 2). Geconfronteerd met de tegenstelling in uw verklaringen tijdens het eerste en het tweede gehoor, antwoordt u dat u naar de politie bent geweest maar enkel om een bodyguard heeft gevraagd (tweede gehoor CGVS p. 3). Het is pas naar het einde van het tweede gehoor toe als u nog eens gevraagd wordt naar uw politiebezoek dat u toegeeft hierover gelogen te hebben. U verklaarde gelogen te hebben omdat iemand van buitenaf u dit advies had gegeven (tweede gehoor CGVS p. 9). Het CGVS erkent dat u uiteindelijk uw bedrieglijke verklaring herstelt maar kan niet anders dan concluderen dat dit uw geloofwaardigheid verder aantast. U verklaarde ook te snel uitgenodigd geweest te zijn voor het eerste gehoor waardoor u geen tijd had om u voor te bereiden (tweede gehoor CGVS p. 3). Men kan zich de vraag stellen wat men dan wel zou moeten voorbereiden. Als u deze feiten echt heeft meegemaakt en de waarheid vertelt, is er natuurlijk maar een minimale voorbereiding nodig. In het tweede gehoor geeft u ook aan dat u als Pashtun geen hulp hoefde te verwachten van de politie (tweede gehoor CGVS p. 2). U verklaarde zelfs dat uw zoon gevisieerd werd voor ontvoering omdat hij van Pashtu-afkomst is (tweede gehoor CGVS p. 10 en 11). Dit is zeer opmerkelijk aangezien u tijdens het eerste gehoor uw pashtu-afkomst geen enkele keer aanhaalt en zelfs benadrukt dat uw zoon enkel gevisieerd wordt door uw financiële situatie (eerste gehoor CGVS p. 4 en 5). Het CGVS kan enkel concluderen dat uw plotse besef gevisieerd te zijn omwille van uw Pashtu-afkomst ook deel uitmaakte van uw voorbereiding.

Verder dient er ook een kanttekening gemaakt worden bij de onwetendheid van uw echtgenote over de redenen waarom jullie Afghanistan dienden te ontvluchten. Jullie vroegen asiel in België op 4 juli 2012.

Bij de verdere registratie van jullie asielaanvraag, vijf dagen na jullie aankomst in België, tijdens het invullen van haar vragenlijst op 9 juli 2012, bleek uw echtgenote niet eens te weten waarom jullie Afghanistan ontvlucht waren 'ik weet het niet, ik volgde mijn man' (vragenlijst CGVS van echtgenote, vraag 5, p.21). Het feit dat u stelt dat uw vrouw een huisvrouw is en dat u haar niet veel vertelde over de problemen (eerste gehoor, p.6) doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een Afghaanse huisvrouw kan immers verwacht worden dat zij op een geloofwaardige manier haar gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan aantonen. Dat uw echtgenote, die bovendien enige scholing genoten heeft (vragenlijst CGVS van echtgenote, p.19) zich geen vragen zou gesteld hebben bij jullie plotse vertrek is onwaarschijnlijk. Temeer dat uw echtgenote verklaarde dat ze nooit problemen gekend heeft in Afghanistan (eerste gehoor echtgenote, p.2). Dat ze u dan zomaar volgde in uw roekeloze plan en haar ogenschijnlijke comfortabele leven diende achter te laten zonder te weten waarom is dan ook weinig overtuigend. Bovendien is het de plicht van elke asielzoeker, ook van een Afghaanse vrouw, om haar asielaanvraag te ondersteunen met concrete informatie. U zou haar pas later in België verteld hebben wat aan de basis lag van jullie vertrek uit Afghanistan (eerste gehoor echtgenote p.2, tweede gehoor echtgenote p.2, p.4). Zelfs nadat u haar in België uiteindelijk inlichtte over de ontvoeringspogingen op uw zoon bleek uw echtgenote tijdens haar tweede gehoor op het CGVS niet eens op de hoogte over wie de man was van wie u het onheilspellende nieuws te horen kreeg noch wat die man aan u vertelde (tweede gehoor echtgenote p.3,4). Dat u enerzijds niet meer moeite deed om uw echtgenote bijzonderheden te vertellen over de redenen waarom u asiel aanvraagt terwijl u wist dat uw echtgenote ook ging gevraagd worden haar vrees te concretiseren én dat uw echtgenote anderzijds niet meer initiatief aan de dag legde om er meer over te weten te komen komt weinig ernstig over en doet nog meer afbreuk aan de door u ingeroepen asielmotieven.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts vage, speculatieve en weinig plausible verklaringen aflegde, de vaststelling dat u geen aanvaardbare verklaring kan geven over uw nalatigheid meer concrete informatie te vergaren over de verschillende ontvoeringspogingen, de bijna totale onwetendheid van uw echtgenote, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

De loutere vaststelling dat er af en toe ontvoeringen van welgestelde personen plaatsvinden in Mazar-e-Sharif volstaat op zich niet om in uw hoofde een gegronde vrees aannemelijk te maken.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara's bevestigen enkel de identiteit van u en uw gezin de welke niet betwist wordt. Het schoolcertificaat bewijst dat uw zoon school liep maar heeft geen bewijswaarde naar uw asielrelaas toe. Het ANSO-rapport beschrijft enkel de algemene situatie in Afghanistan en kan uw verklaringen dus niet ondersteunen. Bovendien vermeldt het rapport dat er in de eerste zes maanden van 2012 geen enkele ontvoering plaatsvond in de provincie Balkh (zie inventaris documenten) wat meteen ook uw verklaring dat de laatste zes maanden veel ontvoeringen hebben plaatsgevonden (eerste gehoor CGVS p. 3) in perspectief plaatst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat

de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin in toenemende mate veiligheidsincidenten plaatsvonden. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de motiveringsplicht, in een tweede middel op de schending van "de Conventie van Genève van 28 juli 1951" en in een laatste middel op de "schending van artikel 48/4§2 van de vreemdelingenwet – toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut".

Ingevolge onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor

uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het al dan niet indienen van een klacht bij de politie argumenteert verzoekende partij dat zij naar *“de politie is gegaan om hulp te vragen in de vorm van een bescherming door een bodyguard”*. Verzoekende partij voegt eraan toe dat zij *“geen klacht heeft ingediend zonder meer, aangezien verzoeker weet dat dit zonder gevolg blijft, en dus inderdaad nutteloos is”*.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij haar eerste verhoor op het Commissariaat-generaal van 18 juli 2012 op de vraag of zij een klacht heeft ingediend het volgende antwoordt: *“Wel, als je een klacht indient, het is nutteloos, zelf de mensen die klacht indienden, de politie is er ook bij betrokken, op een of andere manier”* (administratief dossier, stuk 4, verhoor CGVS van 18 juli 2012, p. 9). Verzoekende partij geeft hier derhalve, zoals terecht opgemerkt door verwerende partij, aan dat het nutteloos is de politie in te schakelen. Bij het tweede verhoor op het Commissariaat-generaal van 25 juli 2012 verklaart verzoekende partij aanvankelijk dat zij toch naar de politie is gegaan om er een klacht in te dienen daar iemand haar zoon wou ontvoeren (administratief dossier, stuk 4, verhoor CGVS van 25 juli 2012, p. 2). Vervolgens nuanceert verzoekende partij deze versie door te stellen dat zij wel degelijk naar de politie is gegaan, doch niets heeft gezegd over haar zoon en de ontvoeringspogingen, maar wel vroeg om een bodyguard te krijgen (administratief dossier, stuk 4, verhoor CGVS van 25 juli 2012, p. 3). Ten slotte antwoordt verzoekende partij op de vraag: *“U zei dat u naar het politiestation was geweest, wat zei u hen precies?”* het volgende: *“Ik ben nooit geweest naar de politie. Moet ik hem leugens vertellen. Welke leugens kan ik verzinnen [tegen tolk] Ik ben niet naar de politie geweest er waren nog zaken zoals mij maar ze hebben geen hulp geboden. Omdat buiten iemand zei me dat tijdens het gehoor ik zou moeten melden dat ik naar de politie geweest ben dat dat een goed argument zou zijn daarom heb ik dat verteld maar ik ben nooit geweest.”* Verzoekende partij geeft derhalve zelf toe over zijn poging tot inschakelen van de politie te hebben gelogen. De vaststelling door verwerende partij dat bedrieglijke verklaringen werden afgelegd met betrekking tot het al dan niet vragen om bescherming bij de politie wordt verder versterkt in het verzoekschrift door de opnieuw gewijzigde bewering van verzoekende partij *“toch naar de politie te zijn gegaan om hulp te vragen”*. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Waar verzoekende partij verwijst naar een document als bijlage vijf gevoegd bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat zij wel degelijk de politie verzocht haar een bodyguard ter beschikking te stellen, stelt de Raad vast dat dit een fotokopie betreft. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover zij gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet aan de orde is.

2.2.4.1. Met betrekking tot het door verwerende partij vastgestelde verschil in het tijdstip waarop de ontvoeringspogingen werden vernomen, annex het laten stoppen met naar school gaan van haar zoon, herhaalt verzoekende partij haar bewering bij het eerste interview op het Commissariaat-generaal, met name dat zij twee maanden voor dit gehoor hoorde over de ontvoeringspogingen, die ongeveer vijftien dagen zouden hebben geduurd en haar bewering bij het tweede interview op het Commissariaat-generaal, meer in het bijzonder dat zij twee maanden geleden hoorde van de ontvoeringspogingen die vijftien dagen daarvoor plaats hadden. Verzoekende partij benadrukt dat dit twee identieke versies betreffen.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voorhoudt bij het horen dat er meerdere ontvoeringspogingen op haar zoon zouden hebben plaats gehad zij onmiddellijk haar zoon stopte om nog naar school te gaan. Bij het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal beweert verzoekende partij voor het eerst van deze pogingen te hebben gehoord *“twee maanden geleden”* (administratief dossier, stuk 4, verhoor CGVS van 18 juli 2012, p. 8). Verzoekende partij heeft hier derhalve kennis van gekregen ongeveer medio mei 2012. Bij het tweede verhoor beweert verzoekende partij evenwel tot viermaal toe dat zij van deze ontvoeringspogingen in kennis werd gesteld twintig – en na correctie door haar – slechts vijftien dagen voor haar vertrek uit haar land van herkomst (administratief dossier, stuk 4, verhoor CGVS van 25 juli 2012, p. 2 en 3). Nu verzoekende partij eind juni, begin juli 2012 Afghanistan verliet, wat door haar in het verzoekschrift niet wordt tegengesproken, zou zij in deze tweede versie pas kennis hebben gekregen van voornoemde ontvoeringspogingen medio juni 2012. Het louter opteren na confrontatie in het tweede gehoor met voormelde tegenspraak voor de eerdere versie zoals voorgehouden in het eerste gehoor, en aldus herhaald in het verzoekschrift, betreft geen weerlegging van de flagrante tegenspraak tussen de beide ogenblikken waarop kennis zou zijn genomen van de ontvoeringspogingen, die bovendien gebeurtenissen betreffen die zich kort voor voormelde verhoren hebben voorgedaan.

2.2.5.1. Waar verzoekende partij wordt verweten dat zij betreffende de ontvoeringspogingen niet specifiek genoeg kan zijn, wijst deze erop dat zij *“terecht mag voortgaan op een ander lid van zijn gemeenschap”* en vraagt verzoekende partij zich af *“in welke mate iemand harde bewijzen kan voorleggen van ontvoeringspogingen”*.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal betreffende zijn buurman Y. zelf het volgende aangeeft: *“Y. (...) was niet geschoold om alles te verstaan”* (administratief dossier, stuk 4, verhoor CGVS van 25 juli 2012, p. 8). Hier geeft verzoekende partij ondubbelzinnig aan te twijfelen over het correcte bevattingsvermogen van haar buurman. Verder merkt verzoekende partij tijdens dit gehoor op dat deze buurman *“misschien”* door de u-bocht van de belagers achterdochtig is geworden *...“Misschien. Maar ik heb het niet gevraagd aan hem hij was een goed persoon ik vertrouw zijn woorden”* (administratief dossier, stuk 4, verhoor CGVS van 25 juli 2012, p. 9). Mede uit voormelde vaststellingen kan verwerende partij terecht concluderen dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat, afgaand op de verklaringen van iemand van wie het geestelijk bevattingsvermogen duidelijk niet betrouwbaar is en zonder dat er precieze vragen worden gesteld over de cruciale feiten van het gebeuren, verzoekende partij tot het uitermate drastische besluit komt nagenoeg onmiddellijk samen met haar echtgenote en vijf kinderen het land van herkomst te verlaten. Het verweer van verzoekende partij dat zij terecht mag voortgaan op een lid van haar gemeenschap en dat zij niet kan inzien in welke mate harde bewijzen kunnen worden voorgelegd van ontvoeringspogingen doet geen afbreuk aan het totaal niet aannemelijk zijn dat op basis van onzekere en onvolledige gegevens een dermate ingrijpende beslissing wordt genomen. Waar verzoekende partij verwijst naar een document als bijlage twee gevoegd bij het verzoekschrift, met name een verklaring van Y., stelt de Raad vast dat dit een fotokopie betreft. De Raad herhaalt dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624) en dat bovendien aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover zij gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet aan de orde is.

2.2.6. Waar verzoekende partij tegenwerpt dat het niet correct is dat zij geen maatregelen zou hebben genomen om het risico van ontvoering van haar zoon tijdens de twee maanden dat deze van school werd gehouden te beperken daar zij wel degelijk bescherming heeft gevraagd aan de politie vergenoegt de Raad zich te verwijzen naar hetgeen wordt gesteld onder punt 2.2.3.2.

2.2.7. Aangaande de opmerking van verzoekende partij betreffende de bemerking van verwerende partij dat verzoekende partij niet duidelijk maakt waarom de situatie vijftien dagen na de schoolstop slechter

was dan vijftien dagen ervoor waardoor toen pas werd beslist het land te verlaten, meer in het bijzonder dat zij iets dergelijks niet zou hebben verklaard, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.8. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar een rapport van het UNHCR van 17 december 2010 stelt dat kidnapping in Afghanistan meer en meer voorkomt wijst de Raad er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partij dient *in concreto* aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk vervolging riskeert. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van de voorgehouden ontvoeringspogingen en de vaststelling betreffende de bedrieglijke verklaringen over het al dan niet zich beroepen op de hulp en bescherming van de politionele autoriteiten verhinderen aan een vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partij en haar gezin op basis van deze gronden enig geloof te hechten.

2.2.9. De motiveringen betreffende het niet inlichten van de schooldirectie en van de ouders van de anderen kinderen uit de buurt en betreffende de onwetendheid van haar echtgenote worden door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.10. Betreffende de overige nog niet besproken stukken toegevoegd aan het verzoekschrift, zijnde een bewijs omtrent de activiteiten van verzoekende partij, een brief aan de directie van het onderwijs, een verklaring van de directeur van het lyceum en een verklaring van de wijkvertegenwoordiger, merkt de Raad op dat ook al deze documenten fotokopieën betreffen. De Raad herhaalt nogmaals dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624) en dat bovendien aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover zij gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet aan de orde is.

2.2.11. Uit het voorgaande kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij beperkt zich desbetreffend in haar verweer, onder verwijzing naar een rapport van ANSO over de periode van het eerste halfjaar van 2012, te stellen "*dat de inwoners van de provincie Balkh nog steeds bedreigd worden door bende kidnappers en tevens de situatie ter plaatse niet veilig is*".

Verzoekende partij toont met de loutere benadrukking van het feit dat er nog steeds her en der kidnapping voorkomt in de provincie Balkh en er zich nog steeds problemen van veiligheid voordoen – wat door verwerende partij in de bestreden beslissing niet wordt ontkent – niet aan dat met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet om reden van de algehele veiligheidssituatie aldaar haar een bijzondere bescherming dient te worden verleend. Verzoekende partij weerlegt in haar verzoekschrift niet *in concreto* waarom de motivering van verwerende partij, meer in het bijzonder "*dat het UNHCR in deze richtlijnen niet heeft geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden*" en dit in tegenstelling tot personen afkomstig uit andere regio's in Afghanistan, niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige gronden – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en

overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT